

voor partner

Je kent mijn naam niet meer

Je kijkt me aan alsof ik een vriendelijke vreemde ben. Iemand die je ergens van kent, van lang geleden, van een feest waarvan je niet meer weet wie er was.

Ik vertel je over ons. Hoe we elkaar ontmoetten op een regenachtige dinsdag. Hoe je toen al te laat was en me liet lachen om je smoes. Je luistert beleefd, zoals je naar elk verhaal luistert, alsof het over anderen gaat.

Maar dan pak je mijn hand. Niet zomaar een hand: de mijne. Je duim zoekt de plek die hij al vijftig jaar zoekt, op de knokkel van mijn wijsvinger, en blijft daar liggen.

Je kent mijn naam niet meer. Je kent nog wel mijn hand.

Ik heb geleerd dat liefde niet in het geheugen woont. Ze woont dieper, ergens waar de ziekte niet bij kan. In een duim. In een zucht als ik binnenkom. In de rust die over je gezicht trekt als ik naast je zit.

Dus ik blijf komen. Ik vertel ons verhaal opnieuw, elke keer weer, zoals je een lied zingt voor iemand die de woorden kwijt is.

Jij hoeft de woorden niet meer te kennen. Je kent de melodie.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com